Pomstím se!

PrincessKA

Pomstím se!

PrincessKA

POMSTA CHUTNÁ NEJLÉPE ZASTUDENA.

Brno 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelství.solis@email.cz
jako celkově 90. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © ***PrincessKA***
Obálka © PrincessKA
Obrázky jsou z Canvy, nebo vygenerovaný z Perplexity
Korektura a redakce: Nicol Keithe, Kateřina Chaloupková,
Nikola Francová, Petra Čechová
Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tahle kniha ani jakákoli její část
nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 2025
ISBN:

978-80-53064-33-0 (EPUB)
978-80-53064-32-3 (MOBI)
978-80-53064-31-6 (PDF)

ANOTACE

EMMA

„NIKDY NESMÍŠ DO KLUBU DANGER," VAROVAL MĚ OLIVER, KTERÉHO JSEM BEZMEZNĚ MILOVALA. JENŽE ZÁKAZY JSOU OD TOHO, ABY SE PORUŠOVALY. TO, CO NÁSLEDOVALO, BYCH NEPŘÁLA ANI NEJVĚTŠÍMU NEPŘÍTELI. V ŽIVOTĚ MĚ NIKDO NIKDY TAK NEPONÍŽIL.
ZNEUŽITÁ, ZNIČENÁ A ZLOMENÁ JSEM PŘÍSAHALA: POMSTÍM SE!

OLIVER

OKOLO OTCE SMRDĚLO VŽDYCKY HODNĚ ŽEN. BOHATÝ A VLIVNÝ MUŽ V HOLLYWOODU LÁKÁ NEJEDNU ZLATOKOPKU. O TO VĚTŠÍ PŘEKVAPENÍ PRO MĚ BYLO, KDYŽ MI OZNÁMIL, ŽE SE OŽENIL. VE CHVÍLI, KDY MI PŘEDSTAVIL MOJI NOVOU MACECHU, PROŽIL JSEM ŠOK:
„MŮŽEŠ MI ŘÍKAT MAMI..."

VAROVÁNÍ

Miluješ muže, co tě dusí?
Kluby, co pálí a pomstu, co zraje jako víno?

Výborně. Jen si dej pozor.
tohle není romance, ale návod,
jak přijít o duši.

Příběh se dotýká témat zneužití, násilí, drogy,
toxické vztahy a manipulace.
Ne všechny rány jsou vidět, ne každý návrat z temnoty je
lehký, ale jestli tě to láká, pak jsi přesně ta,
pro kterou byla napsaná.

Tahle kniha je pro holky,
co si rtěnku s názvem „*Ledová břitva*“
nanese odvážně před každou bitvou.

Není vhodná pro citlivé čtenářky a osoby mladší 18 let.

Věnováno Verunce, která si o tento příběh řekla.
Lucce, co je ke mně doopravdy upřímná.
Mon, že mě skvěle nasměrovala.
Nicol, protože ta prostě umí.
Kátě za svatou trpělivost.
Em, díky za šanci!
Nikole za smích.

I všem magorkám!!

A hlavně čtenářkám, co občas sice myslí kundičkou,
ale používají i mozek, a ví, že ráj je jen marketingový tah,
ale v pekle je prostě teplo.

Holky, je jen na nás, jak si náš život zrežírujeme.
Pamatujme, že druhou šanci už nedostaneme.
Prostě žijte naplno a teď!

PrincessKA

Playlist

ELLA HENDERSON - "CRAZY WHAT LOVE CAN DO"
BANKS - "GEMINI FEED"
HALSEY - "GASOLINE"
BILLIE EILISH - "YOU SHOULD SEE ME IN A CROWN"
RUELLE - "MONSTERS"
FKA TWIGS - "CELLOPHANE"
KALEO - "WAY DOWN WE GO"
FLORENCE + THE MACHINE - "SHAKE IT OUT"
BISHOP BRIGGS - "RIVER"
SEVDALIZA - "HUMAN"
ZAYDE WØLF - "GLADIATOR"
BISHOP BRIGGS - "CHAMPION"
HALSEY - "CONTROL"
RUELLE - "WAR OF HEARTS"
TAYLOR SWIFT - "LOOK WHAT YOU MADE ME DO"
WOAH BY KRYPTO9095 FEAT - "D3MSTREET"
IMAGINE DRAGONS - "BELIEVER"
P!NK - "COVER ME IN SUNSHINE"
ELLIE GOULDING - "LOVE ME LIKE YOU DO"

Prolog

Prozření?

Emma

Ach bože, chtěla jsem s ním šukat. Užívat si jeho tělo. Působit mu jen rozkoš. Svýma rukama. Ústy…

Uctívala jsem ho tak, jak si zasloužil. Stal se mojí modlou, mým darem. Dala bych mu všechno, o co by si jen řekl.

Pamatuju si, když jsem ho viděla poprvé. Vešel do kavárny, a přestože si objednával jen kávu, měl v sobě něco, co se nedá naučit. Klid, sebejistotu a v očích zvláštní úsměv, jako by věděl něco, co my ostatní ne. Když si sedl ke stolu vedle mě, omylem shodil moji propisku na zem. Zvedl ji a pronesl: „Vypadá to, že vám svět padá k nohám."

Jo, možná trapná hláška, ale stejně jsem se zasmála jako puberťačka.

Nejčastěji jsme se milovali v autě nebo u mě v bytě, které nabízelo řadu výhod, ale zároveň jednu velikou nevýhodu: papírové zdi mojí garsonky. Slastné výkřiky se tudy nesly jako megafonem. A u něj? Tam to kvůli spolubydlícím nešlo.

Oliver. Nádherné jméno. Dokonalý chlap. Jeho tělo by mohli vystavovat v katalogu *MUŽ ROKU*. Zamilovala jsem se do něj téměř okamžitě. Snad hned první den mi v uších zněl svatební pochod.

Bylo to hloupé, vím, ale když mi pak v metru vytáhl sluchátko z ucha a začal poslouchat moji hudbu, jen s úšklebkem reagoval: „Vážně? Nirvana? To bych do tebe neřekl."

Pak si je pustil taky. Chtěl o mně vědět všechno. Zajímal se, co mě baví, co mě sere, jaká byla moje nejhorší kocovina. Poslouchal, jako doopravdy mi naslouchal a mně poprvé v životě nepřišlo divný mluvit o tátovi. *To se mi nestává.*

Vysoký metr devadesát, tmavě hnědé vlasy s dlouhou ofinou splývající do čela, oválné oči hluboko zasazené, ostré rysy, lehké strniště, a rty… pořád bych je líbala.

Rád se smál. Vždycky si mě dobíral kvůli vytříbenému vkusu, ale když jsem před ním vytáhla plyšové papuče s králičíma ušima? Tvrdil, že jsem směs přitažlivosti i trapnosti.

Vzpomínám, jak mi poprvé řekl, že mě miluje. Bylo to ve chvíli, když jsem mu dávala pusu na klíční kost a přesně v ten moment jsem věděla, že chci být jen jeho.

Povzbuzený sprchou ke mně přišel zahalený ve froté osušce. Jen pohled na něj mě rozžhavil. Konečně i on podlehl té neodolatelné touze. Už je to celá věčnost, co jsme se milovali naposled.

Sevřela jsem prsty jeho tvrdého ptáka, z úst mu unikl sten.

Je tak nádherně tvrdý. Připadala jsem si, jako bych měla v rukou magii. Přitáhla jsem si ho mezi nohy. Moje kundička z něj tekla. Připravená jen pro něj. Navždycky…

Ztěžka se nadechl, když jsem mu rukou přejela od kořene k žaludu a otřela se o něj svou dírkou. Pomalými, ale drsnými pohyby jsem se pro něj otevírala a pohlcovala každičký milimetr jeho velkého penisu. Přivírala jsem oči pod tlakem, ale i úlevou, že je konečně ve mně. Muka i rozkoš. Pomalu mě naplňoval a zase přirážel do rytmu tlumené hudby. Chtěla jsem hlasitě vykřiknout, ale opět bych vzbudila sousedy, a tak jsem jen vzrušeně prodýchávala ten tlak.

Doháněl mě k šílenství.

„Olivere?“

„Emmo?“ odpověděl zastřeným hlasem, plným touhy. Oba jsme potřebovali naplnit tu nahromaděnou rozkoš.

„Miluju tě,“ zachraptěla jsem a položila se do peřin. Chtěla jsem, aby mě viděl celou. Odevzdanou. Jen jemu. Cítit v sobě jeho ptáka byl tak blažený pocit. Polkl a přirazil do mě o poznání silněji. Určitě jsem zčervenala, přestože jsem před ním neskrývala vůbec nic. Ani ty jizvy po operovaném slepém střevě a koleně.

Bylo to snad poprvé, co jsem to někomu řekla takhle bez filtru. Bez jistoty, že to vrátí, ale mně to bylo jedno. *Prostě chci, aby to věděl.*

Představovala jsem si ho na sobě milionkrát. Ale realita? Ta byla nepopsatelná. Jeho pták ještě ztvrdl, pohyby se změnily v zoufalé tempo.

„Nedokážu přestat,“ vypravil ze sebe ochraptěle.

Střetla jsem se s jeho pohledem.

„Nepřestávej. Jsem jenom tvoje…“ šeptala jsem. Bral si mě surově.

Jako divoké zvíře.

„Křič mé jméno!“ přikázal.

Byla jsem už připravená explodovat. Nějací sousedi mu byli ukradení.

Poslechla jsem.

„Ach Olivere, Olivere! Já tě tak miluju,“ křičela jsem uchváceně s blaženým výrazem v obličeji.

„Líbí se ti mě takhle vidět? Chceš víc?“

Pokývala jsem hlavou.

„Ano, ještě...“ odpověděla jsem vzrušeně. Sevřela jsem do dlaní prostěradlo a nastavovala se mu ještě víc.

„Sáhni si na bradavku.“

Udělala jsem to. Tep se mi zrychlil. Jeho penis ve mně pulzoval. Sténala jsem a svírala si prso v dlani. Bez ostychu. Zaznělo bouchání do zdi, ale bylo mi to fuk.

Zasraní sousedi…

Nechtěla jsem, aby vůbec někdy přestal. Dotýkat se ho, dívat se na něj. Ten výhled byl jen pro mě. Sledovat jeho tělo, ze kterého se kutálely krůpěje potu, byl pohled jen pro vyvolené. Pro mě!

Neustále mi přikazoval, abych sténala, dívala se na něj, křičela.

„Tohle nestačí,“ zavrčel a jako by se měnil v nějakou zatracenou šelmu.

Sálala z nás zoufalá touha. Zmáčkl mi bradavku a zabručel. Ze rtů mu uniklo zavrnění, zatímco si dlaní drsně přejížděl po pulzujícím penisu a zase do mě přirazil.

„Dráždi si klitoris. Dělej to, jako kdybych ti to dělal já,“ rozkázal. Jeho hlas byl syrový.

Moje ruka se pohybovala s velkou naléhavostí a už jen stěží jsem lapala po dechu.

Vztáhl ruku k mému krku a lehce mi ho sevřel. Bylo to tak… smyslné. Naše pohyby zrychlily, zdivočely.

„Olivere?“ hlas se mi zadrhl. „Bože. Já...“

Zadíval se na mě s pokřiveným úsměvem a zesílil tlak na mém hrdle.

„Hodná holka," hlesl. Zasunul svého ptáka co nejhlouběji, ruka na mém krku zesílila.

Začala jsem s hlasitým úpěním vrcholit. Přesně tak, jak si to přál. Víčka se mi rozechvěla a projížděl mnou třes.

Když jsem lehce ochabla, jak se mým tělem zmítala vlna rozkoše, přidal se k mému doznívajícímu orgasmu.

Pak si opřel čelo o to mé. Čekala jsem, až znovu otevře oči. Rukama jsem ho hladila po jeho ramenou. Udělal se do mě. Vnímala jsem slastnou tekutinu v sobě a pak se složil hned vedle. Přitulila jsem se k němu. Prožívala nejšťastnější období svého života. S mojí životní láskou.

Když jsme jen tak leželi a on si hrál s pramínkem mých vlasů, připadala jsem si, že tenhle svět vlastně není tak krutej. *Stačí být jen s ním a všechno má najednou smysl.*

„Olivere?"

„Hmm?" Nehty jsem ho jemně škrábala na nádherně vytvarovaném hrudníku. Podepřela jsem si druhou rukou hlavu a podívala se na něj.

„Nezajdeme společně do toho nového podniku? Mají super reklamu, Danger se to jmenuje."

Viděla jsem o tom pár videí na Instagramu. Blikající světla, tančící siluety a smích. Nic víc, ale něco mě na tom lákalo. Chtěla jsem s ním jít někam, kde ho neuvidím jen rozžhaveného v posteli. *Snad mám jen potřebu se s ním veřejně pochlubit? Možná, proč ne?*

Náhle ochladl a zpříma se na mě podíval.

„Emmo, to není podnik pro tebe. Nikdy, nikdy, nikdy tam nesmíš vstoupit. Rozumíš?"

„Proč? Jen se chci bavit. S tebou. Zatančíme si, víš, jak ráda tancuju…" smála jsem se. „A neboj, jiného si ani nevšimnu. Mám jen tebe."

„Já to myslím vážně!" vztekle se ode mě odtáhl a natáhl se po džínách.

„Co to děláš?"

„Odcházím. Ale k Dangeru… Slib mi, že tam nikdy nepůjdeš. Nechci, abys někdy poznala takové místo."

„Olivere, já tomu nerozumím. Proč?“ Natáhla jsem ruku k němu, ale prudce mě zastavil tím, že mě chytil za zápěstí.

„Slib mi to. Nikdy nepůjdeš do Dangeru.“

„No dobře. Slibuju. Teď se ke mně vrať, prosím…“ zaškemrala jsem a svůdně jsem se k němu otočila. Po krátkém zaváhání se ke mně sklonil a políbil mě.

„Mám ještě chvilku. Ale pak vážně musím jít…“

„Jen jestli tě nechám odejít, Olivere,“ zažertovala jsem. On byl můj celý svět a já plula na obláčku štěstí.

Co mu na té představě tak vadí? To má být nějaká hra? Však já ho ale časem ukecám…

Kapitola 1.

Proč poslouchat rozkazy?

Emma

Žila jsem ve sladké nevědomosti – alespoň tak bych shrnula tohle zamilované období. Šťastná a zadaná. Oliver byl vším, po čem jsem kdy toužila. Mladý, zábavný, krásný. Prožívala jsem euforii krásných pět měsíců.

„Nezajdeme dnes za zábavou?“ vytrhl mě ze snění Marcus, můj nejlepší kamarád. *Že je divné mít za nejlepšího kamaráda kluka? No, vzhledem k tomu, že s ním kozy ani ženský zadek nic nedělají, tak věřte, že lepšího kámoše mít nemůžu.*

„Dnes ne. Víš, máme naplánovaný víkend s Oliverem, tak se chci připravit. Chápeš? Depilace, epilace, maska, vlasy, mydlinky všude a prostě důkladná příprava na dva dny plný sexu,“ vyjmenovala jsem mu svůj připravený harmonogram. Jen vzpomínka na jeho hříšné tělo mě rozpalovala.

„Zlato, mám tě rád, ale ty i ten tvůj dobyvatel mi už lezete krkem. Máš štěstí, že netrpím dávivým reflexem. Kam zmizela ta sarkastická Emma, kterou znám od dětství?“

„Já jsem se přece nezměnila.“

„Že ne? Tak se na sebe podívej. Stala se z tebe domácí puťka. I tu rtěnku máš už…,“ sáhl po zrcátku a ukázal mi můj odraz.

„Chceš mě jen vyprovokovat, Marcusi. A vůbec, před tebou si nemusím upravovat make-up.“

Jen se mi vysmál, popadl moji kosmetickou taštičku a vytáhl na stůl šminky. *Uznávám, umí s tím pracovat lépe než já.*

„Páni, máš nový parfém?“ nadšeně očichával vůni od YSL. Hned mi stříkl na zápěstí a nasával kořeněnou vůni mého pižma. „Hmm, je píchatelná.“

„Marcusi!“

„No co? Je to pravda. Že by od toho tvého –?“

„Opovaž se říct něco hnusného. Já ho miluju.“

„No jistě. Mně smrdí.“

„To je dobře. Alespoň mi po něm nevystartuješ.“

„Tak jsem to nemyslel. Zahlédl jsem ho jen z dálky. Vadí mi, že ti zakazuje zábavu i klub. Prostě mi něco nesedí."

Provokoval mě dál. Jo, klub Danger byl vyhlášený už od slavnostního otevření. *Vážně bych se tam chtěla jít podívat. Ale když mi to Oliver zakázal?*

„Nemůžu. Fakt ne. Vždyť jsem mu slíbila, že do Dangeru nevstoupím."

„Em, zlato, fakt ti to není divný? Od té doby, co jste spolu, se chováš jak domácí slepice. Navíc, ty nový šaty, co jsme dnes koupili na Rodeu, si zaslouží provětrat…"

Ani nevím jak, ale najednou jsem stála v předsíni v obepnutých mini šatech s výstřihem, na který bych měla mít zbrojní pas. Vážně jsem se cítila sexy. Oliverovi jsem zkoušela volat, ale zdržel se v práci a jen stroze odpověděl přes esemesku. *Jestli nesmím do Dangeru, bude minimálně pro dnešek vzduch čistý.* Ostatně i Eva ochutnala v Edenu zakázaný plod ze stromu poznání dobrého i zlého. Měla jsem strach, ale ta síla, co mě přitahovala ochutnat své jablko hříchu, byla silnější.

„Já vlastně nechápu, proč mi ten klub Oliver zakazoval. Třeba je to tam pro mě nebezpečný."

„Proto jdeš se mnou. Ženské v práci říkaly, že je to tam skvělý. Dnešek si prostě užijeme. Jsem na tebe pyšný. Konečně jsi zase ta stará Em."

„Ty umíš vážně ženě polichotit," zasmála jsem se a loktem do něj dloubla. *Tak tuto blbost už dělat nebudu.* V posledním momentě mě chytil v podpaží. Na těch vysokých jehlách jsem nikdy neuměla držet stabilitu, a tak jsem se málem skácela na zem.

„Opatrně, těch podpatků by byla škoda. Dobrý?"

Čím víc jsme se blížili, tím větší jsem měla strach. Sevřel se mi žaludek, hůř se mi dýchalo.

„Marcusi? Jdeme domů. Já… se bojím. Nechci, aby se na mě Oliver zlobil. Přál si, abych tam nechodila. Proč pokoušet štěstí? Chci pryč." Udělala jsem první krok vzad a zahájila tak couvací manévr.

„Ani náhodou," odpověděl umanutě a postavil se do fronty před klub. Pro jistotu si mě přidržel.

„Co když…“

V hlavě se mi rozjížděly nejrůznější scénáře.

„Co?“

„Je to klub sériových vrahů? Proto tam mám zákaz?“ zašeptala jsem, ale i tak mě lidi přede mnou pobaveně sjeli pohledem.

Dveře se konečně otevřely a pustili nás dovnitř. Marcus vytáhl papírové bankovky za vstupné a ještě se dvěma blondýnkami jsme společně nastoupili do výtahu a sjeli do podzemí.

Hlasitá hudba duněla už u šaten, které osvětlovalo jen jediné tlumené světlo. Okolo mě prošli dva muži v masce, s odhaleným svalnatým hrudníkem. Blondýny za námi hlasitě zakřičely. Tekly jim jenom sliny nebo měly i promočené kalhotky? Nevím. *Vůči tomuhle jsem imunní, mám svého Olivera. I když… taky se ráda podívám.*

Shodila jsem lehký kabátek a do kabelky vložila lístek od šatny.

„Jdeme?“ mrkl na mě Marcus, ale pozadí dalšího muže jeho pozornost okamžitě zlákalo víc. Hlasitě jsem se nadechla a udělala krok ke dveřím, které symbolizovaly pekelný vchod.

Kapitola 2.

Zakázané jablko

Emma

Vzduch mě dusil. Směs potu, spermatu, alkoholu a něčeho, co možná byla tráva… všechno mi zalézalo pod kůži jako jed.

„No ty kráso!“ vykřikl nadšeně Marcus, když uviděl obrovský taneční prostor v kouři narvaný lidmi. Každý z personálu měl na sobě masku – muži jen namalovanou nebo speciální, zatímco ženy ji nosily sexy černou nebo krajkovou. Nutno podotknout, že já s Marcusem jsme na sobě měli nejvíc látky ze všech. Ženy nosily svršky jen s trojúhelníčkovými podprsenkami, sukně si snad úmyslně vykasaly nahoru. Muži a trička? Proč schovávat krásné tělo? Jestli jsem si s oblečením před příchodem věřila, tak jsem v tomto okamžiku přišla o iluze. Marcus si vedle mě sundal instinktivně košili, nadšeně s ní zatočil nad hlavou a vzápětí odhodil do boxu v rohu, kde popíjel sexy týpek. Poohlídla jsem se po děvčatech, co přišly s námi. Obě stály u baru, už jen v podprsence. *Trapas. Jenže šaty nesundám. Co by mi zůstalo? Krajkové prádlo Victoria´s Secret? Blbost.* Rozpustila jsem si vlasy, ale víc jsem svoji důstojnost pošramotit odmítala.

Napadlo mě, že možná právě před tímhle mě Oliver varoval. *Patřím jenom jemu, tak proč bych měla svoje výstavní tělo ukazovat jiným? Jo, určitě je to tím. Miluje mě, vím to. V duchu už slyším vyhrávat svatební pochod a táhnu za sebou pomyslnou vlečku.* Přehlušit by jej dokázaly jen myšlenky na skvělý sex s ním. Jak dokonale uměl ovládat každou buňku v mém těle. *Jak božský pocit to je, mít ho v sobě.* Jen z té představy dokonalého spojení jsem ve vteřině zvlhla.

Netuším proč, proboha, myslím tady a teď na jeho péro, ale skoro si i přeju, aby se tady objevil. Nasedla bych na něj a rozdala si to s ním úplně stejně, jako támhle ten pár v rohu.

Bylo to tu zvrácené. Někteří neměli problém šukat všem na očích…

Marcus zmizel někde v davu, světla blikala a já... jsem zírala na podivnou trojici v rohu. Na jeho tělo. Na piercing, který též znám až moc dobře.

Kdosi mě pleskl přes zadek a já jsem instinktivně zareagovala.

„Au, kreténe! Jsem zadaná," vykřikla jsem, ale kdo mě plácl, jsem už neidentifikovala. Sál se naplnil a mužů v mém okolí se tady pohybovalo skoro jako holubů na náměstí.

Ještě že hraje hudba tak nahlas.

Koukla jsem po Marcusovi. Měl nalepené oči na místním tanečníkovi u tyče, kterému zakrývala rozkrok jakási kožená věc, kterou jsem neuměla ani rozpoznat.

„Potřebuju drink," zakřičela jsem jeho směrem a přesunula se k baru. „Dvakrát stříbrnou tequilu," objednala jsem i pro svého parťáka a hned litovala, že jsem nevzala rovnou dvojitou.

„Pojď tančit, chci se dostat k támhle tomu fešákovi blíž," pobídl mě Marcus, jakmile do sebe kopnul sklenku na kuráž. Téměř odhalená těla se na nás lepila, ale místní DJ hudbu geniálně ovládal a nutkání rozpohybovat boky měl snad každý z nás. A já? Já byla ta nejzahalenější iluze cudnosti v tomhle doupěti smilstva.

Oddala jsem se rytmické melodii, přivřela víčka, zvedla ruce a prostě tančila. *Tohle mi vážně tak chybělo!*

„Jsi okouzlující," vyslovil muž za mnou, dal mi ruku kolem pasu a přidal se k mému tanci. Zklamaně jsem se podívala na kérky na jeho ruce. Nebyl to ON. Já sem nepřišla flirtovat. Udělala jsem úkrok stranou a pokračovala ve svém osobním prostoru. Oči mi sjely k přitažlivé trojici. Dvě ženy si to rozdávaly na muži s maskou smrtky. Jedna se na něm luxusně vrtěla, druhá ho dráždila jazykem. Při tom se obě ženy vzájemně dotýkaly. Vzrušovalo mě sledovat tyhle souložící. Snad bych i přemýšlela nad masturbací, kdyby mě neupoutal jeho piercing na penisu. *Přesně takový má i Oliver. Když je ve mně, můžu z toho pokaždý zešílet. Bože, jak já se na něho těším…* Vůbec mi to nepřišlo divné. Tohle prostředí vyloženě volalo po smilstvu. Snad i pach drog ve vzduchu mi zatemnil mozek, ale vážně tohle temné místo působilo nebezpečně smyslně. *Dává to vůbec smysl?*

Bože, neměla jsem do Dangeru chodit. Úplně se mi zatemnil mozek. Dostat do sebe víc alkoholu, snad bych povolila tomu frajerovi za sebou, aby mě ojel. *Šílím?* Bez své lásky jsem se tam cítila jen zbytečně frustrovaná. Měla jsem najednou nutnou touhu po sexu.

Živočišným. Tvrdým. Zvrhlým.

Znovu jsem se podívala na souložící trojici. *Jak asi chutná žena?* Život na kolejích mě minul, táta jako byznysmen se sice doma sotva otočil, ale máma mě vždycky držela dost zkrátka. Tady v Seattlu mi během studia zařídili slušné bydlení. Dle slov táty bylo lepší byt koupit než vyhazovat peníze za pronájmy. Přišla jsem tak o bujaré večírky na kolejích. *Proč se v Americe začíná žít až v jednadvaceti? Snad díky těmto perverzním klubům?*

Na jedné školní akci jsem však poznala Olivera, který patřil k drobným sponzorům. *Jsem skoro panna*. Jenže málokterá má to štěstí, aby našla osudového muže v nevybouřeném věku. Jeden dlouhý vztah na střední, co prostě vyprchal a teď? *Můžu plánovat budoucnost s jedním mužem do konce života. Mám štěstí.*

Zase jsem sjela pohledem na ty tři, co změnili polohu. On si je vzal pod sebe a střídavě zajížděl do obou žen. *Má nádhernej zadek. Skoro jako Oliver. I ten má znamínko na pravé půlce. Počkat. Cože?*

Přiblížila jsem se k jejich boxu. Upřeně na ně zírala. Holky byly pod ním, ta drobnější seděla na bujnější blondýnce. On sebou cukl, vytáhl penis a vystříkl svoji dávku přes obnažené kundičky.

„Em!“ zavolal na mě Marcus. Asi už chvíli mé jméno křičel, protože upoutal nejen moji pozornost. Uspokojený muž pootočil hlavu stranou.

Ne. To nemůže být on.

Udělala jsem krok blíž. Další, pak ještě jeden. Srdce mi poskakovalo jako splašené. Sledovala jsem jeho boky, jeho záda, jeho zadek. To znamínko.

Ne. Ne. Ne.

I přes rozmazaný make-up smrtky jsem ho poznala.

„Olivere?“ špitla jsem. Srdce se mi zastavilo. Roztříštilo se na milión kousků.

Zahlédl mě? Nebo možná jen vycítil? Zastavil se. Odtáhl se od těch dvou žen, pomalu se otočil... a přimhouřil oči.

„Olivere?“ vydechla jsem.

Stiskl čelist. Udělal krok ke mně.

„Nějaký problém, šéfe?“ přistoupili dva muži v plátěné masce k Oliverovi. Ten si lehce otřel obličej o své zápěstí.

„Co tady, kurva, děláš?!“ vyštěkl a jeho ruka mi okamžitě sevřela krk.

Všechno ve mně se zastavilo. Tělo ztuhlo, srdce se změnilo v ledovou hroudu. A přesto – stejně, jako by mě jeho dotek znovu roztavil.

I kdyby tady, přede všemi, pokračoval...

„Olivere…“ z oka se mi prodrala slza. Malá mokrá kulička skrývající bolest, kterou jsem ani netušila, že v sobě mohu mít. Všechny moje sny, všechny iluze o tom, že jsem jeho, praskly jako skleněná koule.

Přísahám, že kdyby cokoliv řekl, klidně by takhle mohl souložit se mnou. Veřejně. I s jinými ženami. Tak moc jsem ho milovala, že bych i tohle pro něj udělala. Jenže to by musela být jiná situace. *Neměla jsem porušit slib. Neměla jsem sem přijít. Neměla jsem ho takhle načapat. Neměla jsem toužit ochutnat zakázané jablko…*

Zatlačil víc. Lapala jsem po dechu, ruce bezmocně visely podél těla.

Pak jeho dlaň náhle zmizela. Ještě, než jsem stihla nabrat vzduch, přišla rána.

Ticho. Tma. Bolest.

Dopadla jsem na zem.

Marcus něco křičel. Někdo mě zvedl ze země – tvrdé ruce ochranky. Všechno kolem mě bylo jen šum.

Nejhorší bylo, že jsem nedokázala normálně zareagovat. On tam stál, nepohnul ani brvou. Jen si zapálil cigaretu. Kolem krku mu teď visely dvě ženy stejně tak, jako jsem mu tam ještě včera visela já.

Myslím, jako žena, přítelkyně, která právě načapala muže při nevěře. *Jak se vlastně má na tyhle situace reagovat?*

Teď, stejně jako Adam a Eva v ráji, jsem čekala na ortel, který vysloví muž, ke kterému jsem vzhlížela.

„Vypadni, nebo tě zabiju.“

Jednoduché věty. Žádné slitování. Jen ortel.

V jeho očích se skrývala krutá arogance.

„Hej“ zareagoval Marcus, ale než se ke mně stihl dostat, přistoupili

k němu dvě gorily fungující zřejmě jako zdejší ochranka. Ani ta podělaná hudba nepřestala hrát. Cítila jsem se jako ta největší špína. Jednou rukou jsem si mnula místo na obličeji, kde mě ještě pálila ruka mého milého a tou druhou jsem si masírovala přiškrcený krk.

„Přivedla sis na mě svoji klučičí kamarádku? Jak směšné," začal mě urážet. Klečela jsem před ním a nevěděla, co mám dělat. Ženské, které před chvíli uspokojil, se na mě pobaveně dívaly. Úlisný pohled té druhé děvky mi jasně dával najevo, že jsem pro ni největší špína pod sluncem. Měla bych se snad začít omlouvat? Já?

„Chtěla jsem si jen zatančit, Olivere," obhajovala jsem se.

„Do mého klubu jsi měla a stále máš vstup zakázán. Čemu jsi na tom nerozuměla?" mluvil se mnou tak chladnokrevně, až se mi jeho hlas zaryl někam na dno mojí duše. Copak jsem pro něj vůbec nic neznamenala? Jeden jediný večer a celý život, celá naplánovaná budoucnost se mi rozsypala jak špatně poskládané puzzle.

Ochranka mě vzala z každé strany a nekompromisně odváděla pryč.

„Ne, pusťte mě! Vy svině!" bránila jsem se, ale proti jejich síle jsem neměla žádnou šanci. Najednou jsem letěla vzduchem, až jsem dopadla na studený asfalt před klubem. S lístkem na kabát v kabelce. Nevrátili mi ho.

Vzápětí vyhodili i Marcuse.

„Em…"

Nashromáždil se ve mně obrovský vztek. Oni za námi sprostě zabouchli dveře? Byla jsem pro ně jen nechtěný, nebezpečný odpad. Nula bez hlasu.

Nic jsem nechápala. Tíha událostí na mě dopadala jako hromada cihel a já si s hrůzou uvědomila, že jsem právě prožila vykopnutí z Edenu. *No dobře, vlastně z Dangeru. Ale to je skoro totéž, ne?*

Ve vzduchu zůstalo viset jen jedno jediné slůvko. „Proč?"

Kapitola 3.

Každý má svou pravdu

Emma

„Co to, kurva, bylo?“ rozdýchávala jsem se, hlas se mi třásl a plíce pálily, jak se snažily vdechnout ztracený kyslík. S Marcusem jsme se odšourali na nejbližší autobusovou zastávku, jako dva přeživší z autonehody.

„Myslíš, že mi vrátí alespoň košili?“

Nevěřícně jsem k němu pohlédla.

„Fakt tě teď zajímají hadry?“ Jo, nejspíše mi byla zima a jemu asi ještě větší, ale v téhle situaci?!

„Slušela mi a chci ji zpátky.“

„Já už se tam nevrátím. Oliver mi zakázal do Dangeru chodit. Už stejnou chybu neudělám.“

„Jsi v šoku, to tě omlouvá,“ zarazil se a upřeně se na mě zadíval. „Počkat, ty po tom všem… Zlato, tohle je konec.“

„Musel být nějak zdrogovaný. Nevím. Nebo má zlé dvojče?“

„Em, přestaň číst ty romanťárny *´šťastné až navěky´*. Tohle je tvrdá realita. Narazila jsi na kreténa a můžeš být ráda, že jsi ho odhalila dřív, než…“

„Než co?“

„Dříve, než tě třeba stihl zbouchnout?“ vyslovil výsměšně.

„Uvidíme. Třeba zítra…“

„Ne, ne, ne, zlato! Dej mi mobil. Okamžitě si smaž jeho kontakty.“

„Ale my se spolu musíme ještě sejít. Má u mě –“

„Super, uděláme táborák.“

„Ať tě to ani nenapadne, já s ním potřebuju mluvit. Chci vědět, co to mělo znamenat. Vždyť on byl ke mně vždycky tak… pozorný. Vím jistě, že mě miluje. Tam musel být…“

„Nebo líp, pomůžu ti z jeho věcí vyrobit panenku voodoo,“ doplňoval Marcus svoji teorii.

„To je ono! Proto měli ty masky. Proto ten klub Danger. Tys na to přišel.“ Píchla jsem do něj prstem a představila jsem si, jak mého Olivera někdo přes figurku zneužívá k magickému ublížení. *Určitě měl*

zapíchnutý špendlík v penisu, proto mu stál.

„Děláš si prdel? Že ty ses při tom pádu uhodila i do hlavy? Em, voodoo jsou jen popkulturní symboly. Nefungují!“ vyváděl mě z omylu, ale já si stejně stála za svým. Štěstí, že už přijel autobus. Beztak nám oběma zamrzl mozek. Nedokázala jsem racionálně uvažovat. *No dobře, čekám, kdy se z toho podivného snu probudím.*

Nepřišlo mi divné, že se po nás lidi dívali. Oba jsme paradoxně mlčeli. Já si znovu a znovu procházela scénář, který jsem v klubu zažila. Marcuse jsem za ty jeho debilní řeči poslala do háje. Mohl za to on, vždyť mě přemluvil…

Doma jsem potom stála před zrcadlem. Ticho rozbíjelo jen tlumené tikání hodin v kuchyňském koutku.

Prsty jsem si přejela po krku. Kůže byla rozpálená, pod prsty drsné vyvýšeniny. Otlačenina od jeho ruky. Modřina pod okem už pomalu kvetla do fialova.

Až teď mi došlo, proč na nás všichni v autobuse tak zírali. Nejspíš si mysleli, že mě Marcus zmlátil. Zvláštní, jak rychle se dají zaměnit role – oběť, viník, blázen?

Jenže… *Jsem naivka*. Opravdu jsem věřila, že se s ním ještě setkám. Zkontrolovala jsem si displej. Nevolal. Nepsal. K mému překvapení mi úplně zmizel na sociálních sítích.

Nalhávala jsem něco svému vnitřnímu já. Stále jsem věřila v rozumné vysvětlení. Přesto jsem v noci oka nezamhouřila. V hlavě se mi odehrávaly ty nejhorší scénáře…

Kapitola 4.

Prober se!

Emma

Rozchody bolí. Ztratit ale někoho, kdo si vás neváží a nedává vám, co si zasloužíte, je krátkodobá bolest. Po ní přichází pak dlouhodobé štěstí. Marcus mi nejspíš dal dobrou radu, ale mě teď vůbec nezajímala.

„Panebože, proooč!“ vykřikla jsem nahlas. Jediné moje publikum byla hromada čokolády. *Kecám.* Vedle mě ležela spousta obalů od cukrovinek a posmrkané papírové ubrousky. V srdci se mi udělala díra jak po dopadu meteoritu. Propadla jsem příšerné sebelítosti.

Oliver? Samozřejmě se už neozval. Telefon zablokoval. Čekala jsem, že mi vše rozumně vysvětlí. *Nevím, přizná se k nějaké závislosti. Třeba.*

Jenže všechno mi ho připomínalo. Když jsem se podívala z okna, visela tam reklama muže v masce. Neustále mi odevšud naskakovaly videa a texty, kvůli kterým jsem nemohla zapomenout. Dokonce se nám na ulici objevila značka se symbolem „*danger*“. Jak bych mohla všechno vytěsnit, když se moje myšlenky stále vracely k němu?

Najednou cinkla zpráva. Konečně. Skočila jsem po iPhonu, ale proklouzl mi mezi upatlanými prsty na zem. Moje smůla pokračovala. Upadl mi na kovový podpatek pohozených lodiček. Displejem se rozlezla pavučina. *Kurva!* I přes tmavou skvrnu jsem přečetla:

Marcus: MĚLA BYS MI NAPSAT PRVNÍ…

Bezvadný, kvůli tomu jsem si rozbila iPhone? *No jo, zachovala jsem se k němu blbě, ale já na něj nemám náladu.*

Mobil jsem odhodila mezi polštáře, kde jsem zahlédla nerozbalenou tyčinku Reese´s. *Oříšky jsou dobrý na nervy.* V zoufalství jsem vyměnila přítele po telefonu za tisíce kalorií.

Po asi deseti minutách, co už jsem měla na jazyku hořkou pachuť z posledního sousta se ozval zvuk vibrování. *Volá mi? Určitě je dole s pugétem růží.* Vyhrabala jsem mobil, k mému zklamání…

„Nemůžu mluvit,“ odsekla jsem nezdvořile, když jsem pochopila, že můj neodbytný kamarád se rozhodl být zrovna dnes vlezlý jak

tatarský biftek na party veganů.

„Nemůžeš nebo nechceš? Okamžitě vyhoď tu Cadbury z nočního stolku a otevři mi!“

„Já nejsem doma,“ lhala jsem a zahodila knížku, do které jsem se dívala spíš už jen ze setrvačnosti, protože po tom všem jsem měla i čtecí blok.

„Slyším tě za dveřmi, zlato. Pohni. Fakt se tvého souseda bojím, má na tváři moc vrásek. Copak tahle generace nesleduje influecery? Návod, jak vypadat stále mladě je snad v každém storíčku,“ remcal, zatímco jsem odemykala vchod.

„Jsem tady, žiju a teď už zase běž.“ Chtěla jsem mu zabouchnout před nosem, ale měl větší sílu než já. *Kam zmizela zázračná energie ze sladkostí?*

„Vypadáš příšerně, Em.“ Nepotřeboval pozvánku, v mé garsonce se snadno zorientoval každý. Postel, krok, zeď, krok, skříň, krok, vstup na toaletu a další dva kroky kuchyňský koutek. Za ten popis bytu by dostal každý autor, co by sebral odvahu to napsat do knihy, mraky hejtů, ale ono nebylo vlastně co popisovat.

„Jo, taky tě nerada vidím,“ špitla jsem.

Otevřel jediné okno, aby vyvětral.

„Uklízet ti nebudu, neboj.“

„To by sis mohl zkusit,“ zavrčela jsem.

„Tak válíš se tady tři dny jen s čokoládou a přitom –“

„Ne, já čekala, že Oliv –“

„Panebože, jí to ještě nedošlo. Emmo, myslím, že se ti omluvit nehodlá. Vzdej to.“

„Byl jsi tam. Vždyť to celé probíhalo jak z béčkového filmu, musí to mít vysvětlení…“

„Bezvadný. Víš, co je zač? Terorista tvých citů, ženská! Nech to být. Nesmí mít navrch. Zůstaň sama sebou, klidná. Nejdůležitější je, abys šla dál.“

„Jsou to tři dny. A víš co? Ještě jsme neměli sex na rozloučenou. To k rozchodům patří, no ne?“

„Jsi tak natvrdlá nebo to jen hraješ?“

„Jen chci vysvětlení," fňukla jsem.

„Smiř se s tím, že někdy odpovědi prostě nedostaneme. Nech to být. Jdi dál."

Chvíli jsem ještě mlčela, než se mi probudil mozek.

„Mám to!"

Nevěřícně zíral. Popadla jsem laptop a hledala informace o klubu. Měl výbornou reklamu, ale ještě lepší maskování.

„Prozradíš mi, co tak usilovně hledáš? Mlácení do klávesnice a další vztekání k ničemu nepovede."

„Kruci. Myslela jsem, že se o klubu dozvím něco víc. Nevadí. Půjdu tam znovu."

Marcus se rozesmál. Pak se zarazil. „Počkat, ty to myslíš vážně? Ne. Em, vyser se na něj. Uteč!"

Varování jsem nikdy nebrala vážně a nakonec jsem se rozhodla. Objednala jsem si paruku a věci k přestrojení. *Půjdu tam sama. Tak mě neodhalí.*

„Pamatuješ si, jak tě v patnácti okradli a ty jsi šla hledat zloděje, aby ti vrátil doklady? Měla jsi štěstí, že jsi je nenašla. Klidně na tebe mohli vytasit kudlu. Tvůj dnešní plán je ještě šílenější. Vzpamatuj se!" hádal se se mnou ohledně mého plánu. Jenže já jsem vždycky přemýšlela jinak. Ty zloděje, kdybych tehdy našla, bych jistě ukecala…

„Ne."

Jediné, co mě zarazilo, byla výše vstupného. Takovou cifru jsem nečekala. *Ještě, že mám studentský fond od táty.*

Kapitola 5.

Danger

Emma

Dala jsem si na sebe takovou vrstvu make-upu, že mi jen zázrakem neodpadával. Mám podlouhlý nos, který by mě mohl prozradit. Na polovinu obličeje jsem si proto namalovala lebku a po těle jsem si nalepila dočasné tetování.

Modřiny naštěstí už zmizely. Moje maskování? Paruka platinového mikáda, stříbrný top v plavkovém stylu, který je o dvě velikosti menší a nezbytná minisukně s rozparkem. *Jasně, v tomto zapadnu. Nikdo mě nepozná.*

Přehodila jsem přes sebe kabátek a nechala se dopravit ke klubu taxíkem. Vnitřně jsem se klepala strachem, srdce mi bušilo tak hlasitě, že jsem se o to víc bála, abych se neprozradila, ale nahodila jsem kamennou tvář. *Marcus mi dal radu, ať nedávám znát emoce. Musím být chladná jako kámen. A já budu.*

Zhluboka jsem nabrala vzduch do plic a namířila ke vchodu s připravenou ruličkou bankovek.

„Dnes je uzavřená společnost," zastavil mě bodyguard.

Rozvázala jsem si pásek a ukázala své polonahé tělo.

„A já jsem zlatej hřeb," odpověděla jsem sebevědomě a upřeně se zadívala ke vchodu, dokud neuvolnil pravačku. Ani jsem nepoděkovala a vstoupila dovnitř.

Šatně jsem se vyhnula a odhodila kabátek k boxu u schodiště. *Jestli mě odsud zase vyženou, tak se jen napřáhnu.* Bankovky jsem si schovala do vysokých kozaček, prostě dokonale připravená. *Dá se ale na něco takového připravit?*

Při druhé návštěvě jsem byla už pozornější na prostředí. Všimla jsem si nápisu:

PRAVIDLA KLUBU DANGER:
ŽÁDNÁ NEEXISTUJÍ.

Aha? Tak proč jste mě odsud vyhodili? Jenže uzavřená společnost

byla další podpásovka.

Oliver

Věděl jsem, že se lapíš. Touha po pravdě je tvůj nejslabší článek a přesně tam jsem tě chtěl mít. Dlouho jsem pracoval na tom, abys uvěřila iluzi. Nechal tě zamilovat se. Dovolil ti, abys věřila, že jsi výjimečná, ale ty jsi nikdy nebyla nic víc než jen zbraň. Můj nástroj pomsty.

Tvůj otec mi vzal moji vyvolenou. Sprostě mi ji ukradl!

Sledoval jsem, jak jí kupuje šaty, jak ji vozí do hotelů nebo podává ruku, téměř jako ženich nevěstě. Mně zůstal jen smích za zády. Ponižující, odporný smích.

Teď budeš platit za něj ty, Emmo! Tatínkova princezna… V jeho očích dokonalá, v těch mých obyčejný pěšák.

Nechal jsem tě vést svým egem i urputností. Našel jsem tě a chystal tě na vrchol své pomsty. Naservíroval jsem ti scénu, na kterou jsi nebyla připravená. Už ve výtahu jsi vdechla plyn. Stačilo jen trochu, aby se ti rozmazaly hranice reality. Tvé tělo zůstane tvé, ale mysl nyní neovládáš, Emmo…

Každý host má dnes večer úkol. Tebe roztrhat, zlomit, donutit klesnout na kolena a přiznat, že nejsi výjimečná, protože ty nejsi nic!

Já jsem ten, kdo tě sleduje. Každý tvůj výkřik, průnik i pláč bude moje vítězství.

Chceš prozřít, a tak jsem ti dnes připravil publikum. Všechny doteky jsou naplánovaný, každý penis vybraný a tvé steny jsou přesně kontrolovaný. Tohle je tvoje poprava, Emmo. Slibuju, že si ji budu užívat až do poslední kapky krve.

Emma

Probíhaly zde orgie. Doslova. Syrové a bez zábran. *Jestli se k odpovědím musím dostat krvavě, zvládnu to. Tak co jsi zač, Olivere Wiessnere? Ukaž se, s jakou děvkou pícháš…*

Porozhlédla jsem se, ale neviděla ho. Na chvíli se mi udělaly mžitky před očima, tělo mi lehce zvláčnělo. Náhle mě zezadu chytil cizí chlap. Jedna ruka mě uchopila v pase, druhá mi klouzala přes prsa, vnímala jsem jeho rty na mém krku a na záda se mi tiskl tvrdý rozkrok.

„Uvolni se, kotě. Vzala sis už lajnu?“ zašeptal mi do ucha.

Zamrazilo mě. Drogy? *Cože? Vážně drogy?*

Kývnul směrem ke stolku, kde na mě čekala připravená lajna. Na malý okamžik jsem přestala vidět, cítila jsem se přiopile a dělo se se mnou něco podivného.

Když jsem se rozmrkala, zahlédla jsem v davu Olivera. Myslím, že se naše oči střetly. Držel v ruce sklenku s alkoholem a vzduchem mě pobídl zřejmě k pekelné zábavě.

„Já…“ chtěla jsem promluvit, ale hlas ze mě nevycházel.

„Nezapomeneš na tuhle noc, krásko,“ zavrčel mi neznámý muž do ucha. Najednou jsem se skláněla nad stolem, na zátylku jsem vnímala tlak a do nozder vdechovala cosi divného.

Nejdřív se nedělo nic zvláštního, ale pak přišel náraz. Svět zrychlil, zvuk zintenzivnil, tlak v místnosti zhoustl.

„Rituál bude dlouhý, kokain ti pomůže,“ slyšela jsem mužskou ozvěnu v uších.

Strhali ze mě oblečení a pak už jsem jen vnímala intenzivní doteky. Cizí jazyk, mnoho rukou, polibky, těla. Přísahám, že jsem zahlédla Olivera se smát. Bavilo ho sledovat, jak se rozpadám?

Pak přišel první průnik do mě. Ostrý, bolestivý, přesto moje tělo nereagovalo. Všechno uvnitř mě chtělo křičet, zastavit to, ale nemohla jsem nic.

Přicházely další ruce, těla, penisy… byla jsem jako houba. Z venku jedlá, uvnitř otrávená. *Do háje. Ne! Tohle přece nechci, proč to nedokážu zastavit?*

„To je ono, jsi skvělá děvka!“ někdo zařval a narval mi ptáka do pusy. Dusila jsem se, snažila něco zamumlat, ale bylo to zbytečné. Přehazovali si mě jako maso na porážce. Těla, pot, sperma, hudba. *Proč to nedokážu zastavit? Co se to se mnou děje?*

Někde v tom všem jsem zahlédla Olivera. Pořád tam stál, jen se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Pomstím se!*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.